

або залучення зовнішніх джерел фінансування, таких як венчурні фірми та інвестиційні фонди або залучати гранти.

– оцінка ризиків є важливим фактором бо управління ризиками є необхідною складовою економічного аспекту інновацій. Визначення і оцінка ризиків дають можливість передбачення можливих загроз та небезпеки, що пов'язані із інноваційними проєктами та розробити певні стратегії для їхнього зменшення або уникнення, що допомагає забезпечити економічну стабільність і успішність інноваційної діяльності.

– маркетингові дослідження, які здійснюються через проведення маркетингових досліджень та дозволяють виявити потенційний попит на інноваційні продукти або послуги, а також з'ясувати усі переваги на ринку.

Список використаних джерел:

1. Економічне управління інноваційною діяльністю підприємства. URL : <http://www.economy.nayka.com.ua/?op=1&z=2480>
2. Василик Н. М. Система управління інноваційною діяльністю: сутність та складові. URL : <https://core.ac.uk/download/214857529.pdf>

ІНКЛЮЗИВНА ОСВІТА В КОНТЕКСТІ ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ

Булат А.Б.

Кременчук, Україна

Інновації – це впровадження будь-якої новизни в будь-яку роботу, процес, технологію, продукт, сервіс, систему, модель, яка дозволяє збільшити ефективність, поліпшити якість, вирішити проблему, щось удосконалити, досягти більшого, створити щось краще і т. д. Принципове поліпшення того чи іншого технологічного або управлінського процесу при його впровадженні є загальноновизнаним критерієм інноваційності.

Стосовно педагогічного процесу інновація означає введення нового в освітні цілі, зміст, методи, форми і засоби; організацію сумісної діяльності педагога та учня для досягнення стабільних і більш ефективних результатів засвоєння знань. В теорії обґрунтовано, що інновація не простий і лінійний феномен, а комплексний багатоступінний процес, що включає в себе цикли як прямого, так і зворотного зв'язку. Інноваційний процес, як правило, починається зі створення і апробації нововведення, потім йде аналіз результатів і, якщо потрібно, коригування, і тільки потім відбувається його впровадження в педагогічний процес і розповсюдження.

Існує велика кількість видів і типів інновацій. У практиці використовуються різні можливості впровадження нововведень, що ведуть до збільшення ефективності, покращення якості, оптимізації освітніх процесів. Дослідження еволюції інновацій дозволяє зробити висновок про те, що є такі інноваційні рішення, які, проникаючи точково, ведуть до більш значних позитивних ефектів у всій системі. Системні інновації – найбільш ефективні рішення в розвитку процесів, організацій, галузей, регіонів, мікро і макросистем [1].

Інновації відрізняються за ступенем впливу на розвиток всієї системи, в якій вони впроваджуються. У різних теоретичних джерелах автори

класифікують інновації за силою свого впливу і за масштабом дії на всю систему, визначаючи їх схожими назвами:

- точкові (локальні) інновації;
- лінійні (горизонтальні, площинні) інновації;
- структурні (сферичні, просторові недержавні, архітектурні) інновації;
- фундаментальні (базові) інновації;
- кардинальні (власне системні) інновації;
- багатовимірні (різнобічні, глобальні) інновації;
- надсистемні інновації.

На сучасному етапі інклюзія є провідною тенденцією в розвитку системи освіти в усьому світовому співтоваристві. Інклюзія в освіті – це процес, здійснення якого передбачає, перш за все, зміну філософії освіти, і як наслідок цього – організаційні, змістовні та технічні зміни. Етика інклюзії декларує необхідність зміни суспільства і його інститутів таким чином, щоб вони сприяли включенню будь-якої іншої людини. Причому передбачається така зміна всієї системи освіти і соціальних інститутів, щоб це включення сприяло інтересу всіх членів суспільства, зростанню їх здатності до самостійної життєдіяльності, включаючи інвалідів.

Рішення в області розвитку інклюзивної освіти вносять суттєві оновлення в структуру освіти і змінюють освітній простір на регіональному та галузевому рівні, відбиваючись на структурі інвестицій, реструктуризації організацій, структурі портфеля пропозицій щодо розвитку інклюзивної освітнього процесу і відповідних психолого-педагогічних технологіях. Українська система освіти виступає як потужна сукупність співпрацюючих структур, що забезпечують можливість реалізації права на освіту протягом усього життя (безперервна освіта): – загальна освіта (дошкільна, початкова, основна, середня загальна освіта); – професійна освіта (середня, вища (бакалаврат; магістратура), підготовка кадрів вищої кваліфікації)); додаткова освіта і професійне навчання [2].

Інклюзія – інноваційний шлях розвитку освіти на всіх рівнях. Дана інновація стосується і структур управління, сфера діяльності яких поширюється на роботу з педагогами та іншими співробітниками, які навчаються, батьками, здійснення зв'язку з навколишнім середовищем, контролем, аналізом, регулюванням та інформаційним забезпеченням інноваційної діяльності.

Шкільна культура є основою інновації, саме вона змінює політику і практику освіти і навчання. Культура інклюзивної школи – це загальні для всього шкільного співтовариства цінності, переконання, погляди, принципи, норми поведінки. Інклюзивна культура змінює структуру школи, роблячи її найкращим місцем для всіх: нормативно розвинених дітей і дітей з особливими освітніми потребами, педагогів і батьків. Інклюзивна політика проявляється в наявності нормативних документів, що вказують на вибір школою інклюзивного курсу; команди підтримки інклюзивного процесу (психолог, дефектолог, логопед, асистент учителя та інші співробітники спеціалізованого персоналу школи) [3].

Таким чином, інклюзивна освіта як системна інновація орієнтована на підвищення якості освіти та забезпечення успішної соціалізації всіх дітей:

– приймає і цінує розмаїтість і забезпечує доступність до освіти для всіх учнів з використанням індивідуального підходу (для всіх, в тому числі – до дитини з обмеженими можливостями здоров'я);

– забезпечує процес особистісного розвитку, поряд з навчанням і вихованням всіх (особам з обмеженими можливостями здоров'я та інвалідністю потрібна спеціальна психолого-педагогічна та медико-соціальна допомога);

– створює психологічний комфорт всім: підтримку, а не тиск, взаємодопомогу, а не конкуренцію всіх (діти з обмеженими можливостями здоров'я потребують підтримки ще більше, ніж їх однолітки);

– надає психологічну безпеку: захищає всіх дітей від загроз їх гідності і самооцінку, від психологічного насильства і розчарування (дитина з обмеженими можливостями здоров'я дуже вразлива);

– максимально використовує способи зміцнення і збереження здоров'я всіх дітей (можливості здоров'я дітей з ООП обмежені і їх необхідно підсилювати).

Крім того, реалізація інклюзивної практики стимулює вчителів до перегляду педагогічної позиції, пошуку нових методів викладання. В інклюзивній школі вибудовується нова система цінностей, реалізуються нові освітні технології, купується нове обладнання. Психолого-педагогічний супровід дитини з обмеженими можливостями здоров'я в інклюзивній школі надає значну допомогу і підтримку її сім'ї [4].

Розвиток інклюзивної освіти адекватний соціокультурному рівню сучасного суспільства, який проголошує громадянські свободи, рівні права, цінність людської гідності та індивідуальності. Аналіз теоретичних джерел підтверджують, що впровадження інклюзивної освіти як системної інновації – фундаментальної, структурної, кардинальної, багатовимірної – вносить суттєві перетворення в усі елементи системи освіти і рішуче оптимізує, удосконалює, активізує освітній простір на регіональному та галузевому рівні і володіє достатніми ресурсами, щоб поліпшити якість і підвищити ефективність освіти молоді.

Список використаних джерел:

1. Козирева О. А. Теоретико-методологічні підходи до розробки концепції інклюзивної освіти. *Almamater*. 2015. № 8. С. 2–15.
2. Ряпісова А. Г., Чепель Т. Л. Дослідження ефективності освітнього процесу в умовах інклюзивного практики/ 2013. № 2. С. 226–232.
3. Ряпісова А. Г. Наукова школа як ефективна форма організації освітнього процесу в університеті. *Вісник педагогічних інновацій*. 2013. № 1 (31). С. 47–57/
4. Самарцева Є. Г. Проблема професійної готовності майбутніх педагогів до інклюзивної освіти дітей. *Освіта і суспільство*. 2016. № 2. С. 57–59.